

Sygn. akt VI Ka 104/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Tekieli

Protokolant Małgorzata Pindral

po rozpoznaniu w dniu 22 kwietnia 2014r.

sprawy J. C. (1)

obwinionego z art. 60 § 2 kw

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego Dolnośląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej we Wrocławiu

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 23 grudnia 2013 r. sygn. akt II W 1290/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec obwinionego J. C. (1),

II. stwierdza, że koszty sądowe za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 104/14

UZASADNIENIE

J. C. (1) obwiniony został o to że:

będąc przedsiębiorcą prowadzącym działalność gospodarczą na podstawie wpisu do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej RP pod (...):

1. W okresie od dnia 2.04.2013 roku do dnia 15.05.2013 roku nie zgłosił do CEIDG zmiany tj. informacji o wznowieniu działalności gospodarczej, którym to czynem popełnił wykroczenie z art. 60' § 2 k.w.

tj. o wykroczenie z art. 60' § 2 k.w.

2. W dniu 29.04.2013 roku świadcząc usługi hotelarskie w ofercie handlowej zamieszczonej na własnej stronie internetowej oraz w materiale reklamowym – wizytówce używał nazwy zastrzeżonej „pensjonat” w adresie mailowym oraz trzech gwiazdek przy nazwie obiektu bez decyzji Marszałka Województwa (...) o zaszeregowaniu obiektu do rodzaju i kategorii, którym to czynem popełnił wykroczenie z art. 60' § 4 pkt.2a k.w.

tj. wykroczenie z art. 60' § 4 pkt.2a k.w.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 23.12.2013 roku w sprawie sygn. akt II W 1290/13 uniewinnił obwinionego J. C. (1) od popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w części wstępnej wyroku, a kosztami postępowania w sprawie obciążył Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku złożył oskarżyciel publiczny Dolnośląski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej we Wrocławiu zarzucając obrazę przepisów prawa materialnego i błędy w ustaleniach taktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mających wpływ na jego treść oraz błędną ocenę dowodów polegające na:

1. uznaniu, że J. C. (1) prowadził działalność gospodarczą do dnia 1 kwietnia 2012 r., podczas gdy faktycznie działalność tę prowadziło do dnia 15 maja 2013 roku;

2. uznaniu, że działalność gospodarczą w zakresie usług hotelarskich bez zgłoszenia do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej prowadzi J. C. (2);

3. uznaniu mimo prawidłowego ustalenia, iż wynajmowanie pokoi w obiekcie (...) w okresie zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej J. C. (1) miało w istocie charakter usług hotelarskich, że obwiniony działalności gospodarczej w tym zakresie nie wznowił;

4. przyjęciu niewłaściwej wykładni określenia „prowadzenie działalności gospodarczej” w odniesieniu do J. C. (1), co skutkowało uznaniem, że w okresie do dnia 15 maja 2013 r. działalności tej nie prowadził, a tym samym nie mógł używać nazwy zastrzeżonej „pensjonat”;

5. bezpodstawnym przyjęciu, że można było przypisać obwinionemu popełnienie zarzucanych mu czynów tylko wówczas, gdyby osobiście zajmował się wynajmowaniem pokoi, tj. podpisywaniem umów, pomijając zasadne w tym przypadku domniemanie kompetencji na zasadzie art. 97 kodeksu cywilnego i wynikające stąd skutki bezpośrednio dla reprezentowanego w myśl art. 95 § 2 k.c.;

6. przyjęciu błędnej wykładni istotnego znamienia czynu występującego w art. 60' § 4 pkt. 2a k.w. pod pojęciem „używa” w odniesieniu do nazwy „pensjonat” stosowanej w ofertach i materiale reklamowym (wizytówce) przez J. C. (1) jako przedsiębiorcę prowadzącego aktywną działalność gospodarczą w okresie formalnego zawieszenia jej wykonywania;

7. niekonsekwentnej ocenie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, który pierwotnie sąd uznał za dokumentujący w sposób niewątpliwy winę i okoliczności czynów, a J. C. (1) jako podstawę wyroku nakazowego, podczas gdy linia obrony obwinionego była znana Sądowi już z materiałów postępowania przygotowawczego, zaś wniesione przez niego na rozprawie środki dowodowe i złożone oświadczenia nie wniosły niczego nowego, co uzasadniałoby diametralnie różną ocenę okoliczności i dowodów stanowiących podstawę wyroku nakazowego.

Stawiając powyższe zarzuty, oskarżyciel publiczny domagał się uchylecia zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze i uznania J. C. (1) za winnego popełnienia wykroczeń z art. 60' § 2 k.w. i art. 60' § 4 pkt. 2a k.w. oraz wymierzenia mu stosownej kary grzywny, proporcjonalnej do stopnia szkodliwości społecznej czynów.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Prawidłowo Sąd I instancji ustalił, że najem pokoi jaki prowadzony był w obiekcie wypoczynkowym (...) w S. po zawieszeniu działalności gospodarczej przez obwinionego J. C. (1) tj. po 1.04.2012 r. nie był najmem okazjonalnym, sprowadzającym się do oddania do użytkowania niewielkich, prywatnych zasobów mieszkaniowych lecz w istocie działalnością gospodarczą o charakterze usług hotelarskich którą prowadziła żona obwinionego J. C. (2) bez formalnego zgłoszenia jej do ewidencji. Świadczy o tym skala działalności najemczej w tym obiekcie wynikająca zarówno z osobowych źródeł dowodowych (zeznania świadka A. S. w których mówiła m.in. o całym obiekcie wypełnionym gośćmi w okresie ferii zimowych k.75 – 76), jak i z dokumentów m.in. pisma (...) o kontynuowaniu reklamy obiektu (...) w serwisie internetowym S. (k.89), wizytówek reklamujących obiekt (k.73), czy też wydruków ze stron internetowych zawierających m.in. wpisy osób – gości obiektu, ewidentnie przyjeżdżających w celach turystycznych (k.62 – 64).

Dla przyjęcia jednakże odpowiedzialności wykroczeniowej obwinionego - będącej rodzajem odpowiedzialności karnej a nie cywilnej – niezbędne jest wypełnienie przedmiotowych i podmiotowych ustawowych znamion zarzucanych wykroczeń, czego skarżący oskarżyciel publiczny zdaje się nie dostrzegać. Całkowicie nietrafne jest w tym kontekście powoływanie się przez skarżącego na przepisy kodeksu cywilnego w szczególności dotyczące czynności prawnej dokonanej przez przedstawiciela. Sąd I instancji zasadnie wywodzi opierając się na zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, że wynajmem pokoi w celach turystycznych w obiekcie (...)w czasie objętym zarzutami zajmowała się J. C. (2)co wynika nie tylko z jej zeznań i wyjaśnień obwinionego ale także z dokumentów takich jak kopie umów (k.57 – 58, k.66 – 68), pismo (...)świadczące iż to J. C. (2)podejmowała w tym okresie decyzje w zakresie reklamy obiektu oraz umowa zawartej z tą firmą (k.89, k.92). Wszystkie te dowody wskazują, że prowadzoną bez zgłoszenia do ewidencji działalnością gospodarczą zajmowała się J. C. (2)nie zaś J. C. (1)który swoją działalność zawiesił od 1.04.2012 r. i nie wznowił jej po upływie roku czasu. Oskarżyciel publiczny nie przedstawił przekonujących dowodów świadczących iż było inaczej, bo nie są takimi dowodami: protokół kontroli potwierdzający jedynie że obiekt (...)funkcjonował jako „pensjonat” z kategorią 3 gwiazdek bez zgłoszenia do ewidencji (k.5 – 6), wydruki ze stron internetowych reklamujące obiekt nie przesądzające w istocie kto dokonywał wpisów (k.83 – 85, zauważyć należy że podany jest numer konta bankowego J. C. (3)k.85 odwrót) czy też kserokopie dokumentów dołączonych do apelacji (k. 121 – 124). W tym stanie rzeczy wyrok Sądu I instancji uniewinniający obwinionego od popełnienia obydwu zarzucanych mu wykroczeń jawi się jako prawidłowy.

Mając powyższe na względzie bezprzedmiotowe jest odnoszenie się do wszystkich zarzutów zawartych w apelacji (art.436 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.). Podkreślić jedynie należy że Sąd Okręgowy dostrzega niekonsekwencję w rozstrzygnięciu sprawy przez Sąd I instancji skoro najpierw zapadł wyrok nakazowy skazujący a następnie po sprzecznie obwinionego wyrok uniewinniający, jednakże każdy sąd karny w nowym składzie samodzielnie rozstrzyga zagadnienia prawne i faktyczne (art. 8 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w.).

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok wobec obwinionego J. C. (1).

Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. Sąd Okręgowy stwierdził że koszty sądowe za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa.